

РЕШЕНИЕ

№ 3259

гр. София, 13.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 13.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **11229** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 ЗУТ.

Производството е образувано на основание изискана и изпратена от СО-Н. постъпила жалба от М. Д. Б., Т. П. Б. и С. А. Б., всички от [населено място] против Заповед №РД-09-50-540/26.07.2013 г. на Гл. архитект на СО, с която е одобрен проект за изменение на плана за регулация и застрояване за м. „В. ВЕЦ-С.“, кв.19, УПИ I-994, промяна профила на [улица] по зелените и кафяви линии, цифри букви и зашриховки, съгласно приложения проект и е изменен плана за застрояване за м. „В. ВЕЦ-С.“, кв.19, УПИ I-994, съгласно приложения проект. В жалбата се твърди нищожност на оспорения акт поради липса на компетентност на издалия го орган.

Ответникът Главния архитект на СО, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Х. З., оспорва жалбата с доводи за нейната неоснователност. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованите страни Н. Д. Г. и Г. С. Г., чрез назначения им особен представител адв. Б. Г. от САК, оспорва жалбата с искане същата да бъде отхвърлена.

Заинтересованата страна Ц. Л. П. не е изразил становище по жалбата.

Заинтересованата страна Столична община не е изразила становище по жалбата.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие на административната преписка. Назначени са и приети две СТЕ.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Видно от представените от оспорващите доказателства, същите са били собственици по наследство на имот с идентификатор 68134.905.8897 по КККР на [населено място], кв.19, м. В. ВЕЦ С.“, район „Л.“ по плана на Столична община. Този имот е разделен на три имота, а именно ПИ с идентификатор 68134.905.47; ПИ с идентификатор 68134.905.48 и ПИ с идентификатор 68134.905.49. С договор от 28.10.2019 г. оспорващите са прехвърлили на СО ПИ с идентификатор 68134.905.47, тъй като същият попада в улична регулация с о.т.345 – о.т.344 – о.т. 363, в обхвата на [улица], кв.19 по ПУП, одобрен с Решение на СОС №44 по Протокол №24/30.03.2001 г. Следователно към 2013 г. и към момента на подаване на жалбата оспорващите са собственици на ПИ с идентификатор 68134.905.49.

Производството по издаване на процесната заповед е започнало по постъпило заявление от 07.07.2011 г. , депозирано от собствениците на УПИ I-994, м. „В. – ВЕЦ – С.“ Н. Д. Г. и Г. С. Г. за издаване на виза за инвестиционно проектиране. Със заявление от 04.08.2011 г. е поискано предходното подадено заявление да се счита за искане за даване на съгласие да изработване на проект за изменение на действащия ПУП I ИПРЗ. Със Заповед №РД-09-50-1588/21.12.2011 г. на Гл. архитект на СО е допуснато изработване на проект за изменение на ПРЗ в обхвата на мотивираното предложение. Със заявление от 19.06.2013 г. е внесен проект за одобряване, който е изпратен на район „Л.“ за съобщаване по реда на чл.128, ал.3 ЗУТ. Процедурата по съобщаване е изпълнена, като в законоустановения срок не са постъпили възражения. Видно от приложения към преписката разписан лист, уведомени са заявителите и заинтересованата страна Ц. Л. П. Оспорващите не са уведомявани. Проектът е разгледан на ОЕСУТ, видно от Протокол №ЕС-Г-38/21.05.2013 г., по т.25. В мотивите на оспорената заповед Гл. архитект е приел, че искането за изменение на ПУП е направено от всички заинтересовани лица по чл.131, ал.1, вр. ал.2 ЗУТ, с което е доказано основание за ИПЗ по чл.134, ал.2, т.6 ЗУТ – съгласие на всички собственици на имотите в обхвата на плана. Доколкото действалия тогава ПРЗ е одобрен през 1998 г., с приемането на ОУП на СО през 2009 г. е прието, че е налице промяна в устройствените условия, при които е бил съставен действалия ПУП. Това е обосновало изменение по реда на §8, ал.2, т.2, вр. §6, ал.2, ал.4 ПР на ЗУТ. Като е прието, че са спазени процесуалните и материалноправните правила и предложеното застрояване е допустимо, с т.2 от процесната заповед е изменен плана за застрояване за м. „В. ВЕЦ-С.“, кв.19, УПИ I-994, съгласно приложения проект. По отношение на плана за регулация е посочено, че същото е по отношение на промяна на северозападната уличнорегулационна линия по имотна граница, като с т.1 от процесната заповед е изменен плана за регулация за м. „В. ВЕЦ-С.“, кв.19, УПИ I-994, промяна профила на [улица] по зелените и кафяви линии, цифри букви и заштриховки, съгласно приложения проект.

От приложените по делото доказателства се установи, че ПИ с идентификатор 68134.905.49 е имот, съседен на УПИ I-994, м. „В. – ВЕЦ – С.“. Спорният по делото въпрос е дали имота, собственост на оспорващите е бил част от УПИ I-994, м. „В. – ВЕЦ С.“ преди издаване на процесната заповед, както и дали преди издаването на процесната заповед е попадал в улица. От заключенията на двете назначени и приети по делото СТЕ се установи, че за кв.19 със Заповед №РД-09-50-47/04.02.1999 г. на Гл. архитект на С. е одобрен частичен застроителен и регулационен план в частта на разработката и регулационен план за м. „В.-ВЕЦ С.“, парцели I – XVIII и улици, ограждащи кв.19. По този план северозападната граница на имот пл. №994 съвпада с

уличната регулационна линия. Следващия план за м. „В. – ВЕЦ С.“ е одобрен с Решение №44 по Протокол №24 от 30.03.2001 г. на СОС. Със същия са проектирани нови улици, ограждащи кв.19. Уличната регулационна линия на проектираната нова [улица], разположена от северозападната страна на имот пл. №994 по този план не съвпада с имотната граница, така както е било предвидено с плана от 1999 г. От обясненията на вещото лице Т. А. в съдебно заседание става ясно, че с плана от 2001 г. имот пл. I-994 не е променян, а е променена само улицата, получил се е луфт между УПИ I-994 и улицата, в който луфт попада имота на оспорващите. Вещото лице заявява, че с процесното изменение на плана се измества регулационната линия на улицата, при което същата се изменя по имотната граница на имот с идентификатор 68134.905.994, съответстваща на имотната граница на имот пл. №994 и на старата улична регулационна линия от плана от 1999 г., при което имота на оспорващите се придава към улицата.

При така констатираното от вещите лица съдът приема, че имота на оспорващите е попадал в [улица] г. По плана от 2001 г. не е попадал в улица, като е попадал в УПИ I-994, а с процесното изменение отново попада в улицата.

Относно плана за застрояване, предмет на оспорената заповед в т.2 от същата не са наведени доводи за нейната нищожност от оспорващите.

За установяване компетентността на издателя на процесната заповед по делото е представена Заповед №РД-09-1423/05.12.2012 г. на Кмета на СО.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Съдът счита жалбата за допустими. Атакува се ИАА – заповед, с която е одобрен проект за изменение на плана за регулация и застрояване, попадаща в актовете по смисъла на чл.214, т.1 от ЗУТ, посочен изрично от законодателя като подлежащ на съдебен контрол. Доколкото се твърди нейната нищожност, съгласно чл.149, ал.5 АПК, актът може да се оспори без ограничение във времето. Оспорващите са надлежни страни, заявили, че оспорват заповедта в нейната цялост. Доколкото съдът прие за установено, че имотът, собственост на оспорващите е попадал в УПИ, предмет на процесната заповед, същите имат качеството на заинтересовани страни по смисъла на чл.131, ал.1, вр. ал.2, т.1 ЗУТ. Следователно са процесуално легитимирани да обжалват заповедта в нейната цялост.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

В АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове. В доктрината и съдебната практика е възприето, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 от АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Валидността на един административен акт се преценява съобразно степента и тежестта на допуснатите при издаването му нарушения. Нищожност е налице при толкова висок интензитет и тежест на нарушенията на законосъобразността, че същият не поражда правни последици. Това значи административният акт да е издаден от лице без материална и териториална компетентност, или при грубо нарушение на формата, водещо до липса на формирано волеизявление от органа, както и при съществено нарушение на материалния и процесуалния закон като постановяване на акт при липса на каквато и да е законова опора. Липсата на компетентност на органа, издал акта е винаги основание за неговата нищожност.

Предмет на съдебна преценка относно нейната нищожност е Заповед

№РД-09-50-540/26.07.2013 г. на Гл. архитект на СО, с която е одобрен проект за изменение на плана за регулация и застрояване за м. „В. ВЕЦ-С.“, кв.19, УПИ I-994, промяна профила на [улица] по зелените и кафяви линии, цифри букви и заштриховки, съгласно приложения проект и е изменен плана за застрояване за м. „В. ВЕЦ-С.“, кв.19, УПИ I-994, съгласно приложения проект. С процесния акт е изменен както плана за регулация, така и плана за застрояване, касаещи УПИ I-994 и уличнорегулационната линия.

Съдът намира, че процесната заповед и относно И. и относно ИПЗ е валидан административен акт, издаден от материално и териториално компетентен орган – Гл. архитект на СО. В тази връзка неоснователен е доводът на оспорващите, че доколкото с процесната заповед е изменен планът за улична регулация, като е променен профилът на улицата, с което имотът на оспорващите попада в улица, то компетентен да издаде заповедта е бил СОС на основание чл.21, ал.7, вр. ал.1 ЗОБС.

Съгласно чл.129, ал.1 ЗУТ подробният устройствен план се одобрява с решение на общинския съвет по доклад на кмета на общината в едномесечен срок след приемането на проекта за подробен устройствен план от експертен съвет. В ал.2 на чл.129 ЗУТ (приложимата редакция ДВ, бр. 24/12.03.2013 г.) изрично е предвидено, че подробният устройствен план в обхват до един квартал, а в Столичната община и в градовете с районно деление - в обхват до три квартала, както и за поземлени имоти извън границите на населени места и селищни образувания, се одобрява със заповед на кмета на общината в 14-дневен срок след приемането на проекта за подробен устройствен план от общинския експертен съвет. С нормата на § 1, ал. 3 ДР ЗУТ е допусната възможност кметът на общината да предостави свои функции по ЗУТ на заместниците си, на главния архитект на общината и на други длъжностни лица от общинската (районната) администрация. Според разпоредбата на чл.136, ал.1 ЗУТ проектите за изменения на устройствените планове на основанията по чл. 134, ал. 1 и ал. 2 се изработват, съгласуват, обявяват, одобряват и влизат в сила при условията и по реда на Раздел III на Глава седма (чл. 124 - чл. 133).

В случая не е спорно между страните, а това се установи и в хода на процеса, че процесното изменение на ПУП е в обхват до един квартал, при което компетентен административен орган да одобри проекта е кметът на СО или упълномощено от него по реда §1, ал. 3 ДР ЗУТ длъжностно лице от общинската администрация. От представената по делото Заповед №РД-09-1423/05.12.2012 г. на Кмета на СО се установи, че със същата са делегирани правомощия за издаване на акт от вида на процесния, именно на издалия процесната заповед – Гл. архитект на СО.

Съдът намира, че по отношение на процесното изменение на регулацията са неприложими разпоредбите на чл.21, ал.7, вр. ал.1 ЗОБС, съгласно които подробните устройствени планове, които предвиждат изграждане на обекти - публична общинска собственост или на такива от първостепенно значение - публична общинска собственост, осъществяването на които изисква да бъдат принудително отчуждавани имоти, собственост на физически или на юридически лица, се одобряват от общинския съвет, независимо от техния обхват. Това е така, тъй като с процесния акт не се предвижда изграждане на нова улица. Новите улици, ограждащи кв.19, както се прие за установено по-горе, са проектирани с план за м. „В. – ВЕЦ С.“, одобрен с Решение №44 по Протокол №24 от 30.03.2001 г. на СОС. Фактът, че с допуснатото изменение имотът на оспорващите попада в улична регулация не означава, че по отношение на заповедта е приложима разпоредбата на чл.21, ал.7 ЗОБС. С процесното

изменение на плана само се измества регулационната линия на улицата, при което същата се изменя по имотната граница на имот с идентификатор 68134.905.994. В хода на процеса не се установи, че прилагането на процесния ПУП включва изграждане на обекти – публична общинска собственост за задоволяване на общински нужди, които не могат да бъдат задоволени по друг начин и които предвиждат принудително отчуждаване на недвижими имоти - собственост на физически или на юридически лица (чл. 21, ал. 1 ЗОБС). Напротив, установи се, че процесното изменение изцяло е по искане и в интерес на собствениците на имот с идентификатор 68134.905.994 по имотната граница на имот пл. №994, с цел съвпадане на имотната и регулационната линии. Следователно, компетентността в случая не е на общинския съвет.

В частта относно изменението на плана за застрояване съдът приема, че оспорения акт също не е нищожен. И в тази част същият е издаден от компетентен орган, съгласно предоставените му с приложената по делото Заповед №РД-09-1423/05.12.2012 г. на Кмета на СО правомощия.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав приема, че процесната заповед не е нищожен административен акт поради липса на компетентност на издателя ѝ, както твърдят оспорващите.

Съдът приема, че в случая са спазени и останалите изискванията за валидност на административния акт - издаден е в предписаната от закона писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл.59, ал.2 от АПК. Налице и законово основание за издаване на акта. Само пълната липса на условията и предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание, би довело до нищожност на посоченото основание.

Относно нищожността на акта и на процесуално основание настоящият състав приема разбирането, че не всяко нарушаване на административнопроизводствените правила води изобщо до недействителност на административния акт, а само същественото – това, което е повлияло или е могло да повлияе на съдържанието на акта. Нищожност може да обоснове само особено съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което практически е довело до липса на волеизявление. В случая волеизявление е налице, като краен акт, следователно не може да се обоснове извод за нищожност на процесуално основание. Установеното в хода на процеса, че административното производство е било проведено без уведомяване и участие на оспорващите е порок, водещ до извод за незаконосъобразност, не и до нищожност на крайния акт.

Наличието на порока материална незаконосъобразност води до нищожност на административния акт само при наличие на изключително тежки нарушения: когато актът е изцяло лишен от законово основание, респективно налице е пълна липса на условията, визирани в хипотезата на правната норма. Съдът приема, че настоящият случай не е такъв.

Предвид изложеното следва извод, че в случая административният акт е издаден от компетентен орган, в изискуемата се писмена форма, като е налице ясно и разбираемо волеизявление и въз основа на посочена в акта правна норма, издаден е на посочено в закона правно основание, както и при липса на превратно упражняване на права от страна на административния орган.

По горните съображения, съдът намира, че обжалвания индивидуален административен акт не е нищожен, поради което жалбата с искане за прогласяването му за такъв следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото и на основание чл.143, ал.3 АПК основателно се явява своевременно направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски. Съгласно тази разпоредба когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл.37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, за производството по настоящото дело, разноските за юрисконсултско възнаграждение на ответника следва да бъдат определени в размер на 150 лв., с оглед естеството на производство и реализираните процесуални действия по представителство на ответника по делото. Тази сума оспорващите следва да бъдат осъдени да заплатят на Столична община - юридическото лице, в чиято структура е ответникът.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, Второ отделение, 52 - ри състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Д. Б., Т. П. Б. и С. А. Б., всички от [населено място] против Заповед №РД-09-50-540/26.07.2013 г. на Гл. архитект на СО, с която е одобрен проект за изменение на плана за регулация и застрояване за м. „В. ВЕЦ-С.“, кв.19, УПИ I-994, промяна профила на [улица] по зелените и кафяви линии, цифри букви и заштриховки, съгласно приложения проект и е изменен плана за застрояване за м. „В. ВЕЦ-С.“, кв.19, УПИ I-994, съгласно приложения проект.

ОСЪЖДА М. Д. Б., Т. П. Б. и С. А. Б., всички от [населено място] да заплатят на Столична община деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 /сто и петдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: